

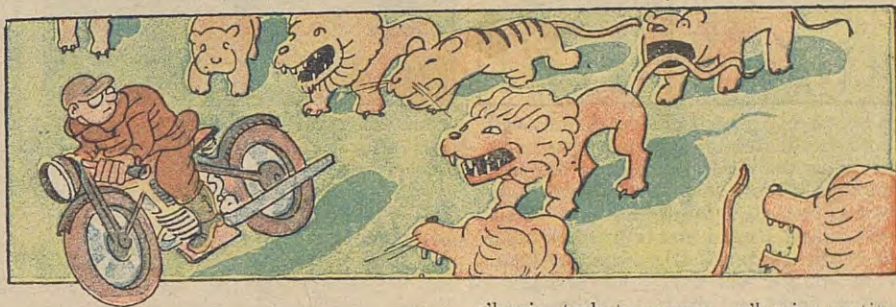
WEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un atropellament salvador

En James Fonoll, com que era un home original, caçava feres amb motocicleta.

Era tanta la seva destresa, que de totes les situacions apurades en què

s'havia trobat, sempre n'havia sortit amb vida, gràcies a la velocitat de la seva moto inimitable.

Un dia, però, anant a tota marxa pel desert, es trobà cara a cara amb un cocodril que l'esperava amb la boca oberta.

Era un formós exemplar capaç de menjar-se una dotzena de motoristes i quedar encara amb gana.

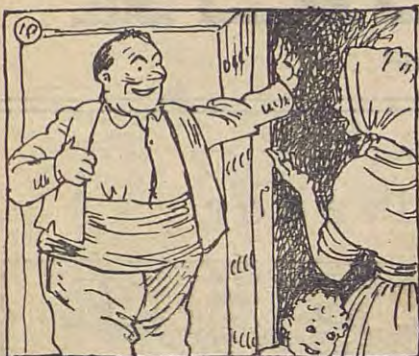
En James, en lloc d'espantar-se, donà tot el gas, i penjant-se en la branca d'un arbre deixà que la moto seguís la seva trajectòria. El cocodril, que no tingué temps de tancar la boca, quan se n'adonà es trobà la moto encastada a la gorja.

El cocodril, com que no pogué pair la moto, morí, i en James donà gràcies al Cel per haver sortit amb vida d'una aventura tan complicada.

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

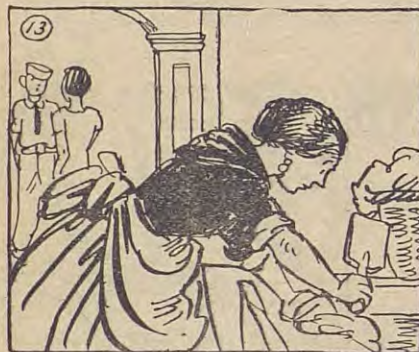
confegir els primers mots, es tornaven tarumbes d'alegria. No en vulgueu més de plans per l'avenir! Aquest noi serà un cap de brot...! deia ufanós en Pau; veuràs com s'arretirarà amb mi!—Vaja uns fums...! replicava la mare. El que sí et dic és que serà molt espavilat... com ara jo, mal m'està el dir-ho.—I tal, si t'està mal dir-ho! rondinava en

Pau. Però vet aquí que sembla ben cert allò de: «més viu el que piula que el que xiula», perquè un dia que en Pau amb totes i les seves experiències meteorològiques, fou arreplegat amb el ramat per una tempesta al Coll del Masell, va arribar fet un Sant Llàtzer. El ramat reduït per un llamp que l'havia arreplegat de ple i ell espaor-

dit i mullat com un peix. La dona ja l'esperava amb el llit calent i una tassa de brou calent, perquè ja calculava en l'estat en què el pobre Pau tornaria. Però fou endebades. L'havia arreplegat de ple una pleuresia sense perdó. I el bon Pau no pogué sortir-ne. La Llúcia el plorà desconsoladament perquè la companyia d'en Pau era in-

substituïble. Durant una temporada la Llúcia anà defensant-se anant a fer feines per les cases dels senyors que passaven l'estiu al poble, però quan l'hivern amb les seves exigències i els seus pocs guanys se li tirà al damunt, conegué les més tristes situacions i es decidí a escriure demanant auxili al

seu germà que era a Barcelona des de feia una pila d'anys. Els dos germans no s'havien avingut mai gaire, degut a l'oposada manera d'ésser. Llúcia era honrada i recta en totes les seves coses, mentre que en Silvestre havia estat sempre un cul de cafè, incapaç de

deixar les cartes, si no era per anar a dormir.

Va marxar a Barcelona a fer el servei i ja no tornà al poble. Al poble alguns troneres en conservaven encara relació quan venien a Barcelona. En Silvestre tenia una taverna a una travessia del carrer Comte de l'Assalt, on

s'hi reunia lo més distingit de la gauduleria del districte. En Silvestre no havia tornat al poble sinó pel casament de la Llúcia i una altra vegada quan va morir el vell «Trapella», (el cafeter més fomentador del joc que cap poble hagi patit i que fou el mestre d'en Silvestre), per assistir a l'enterrament del mestre. Les dues vegades que

en Silvestre estigué al poble, féu gran ostentació de prosperitat i es mostrà generós amb la família. La Llúcia, però, esperà fins a veure's acorralada per la misèria per acudir a son germà. Quan en Silvestre s'assabentà per la lletra que li dugué el recader de l'estat apurat de sa germana, li féu dir pel recader mateix que no podia enviar-li

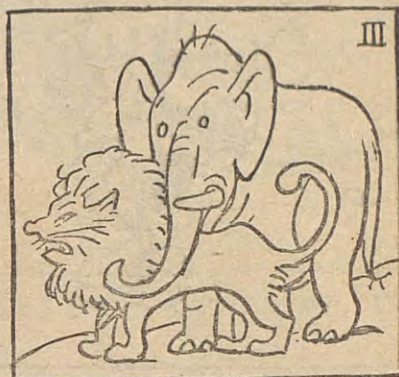
res, però que en canvi si venia amb ella a Barcelona no li mancava res ni a ella ni a la criatura. Després de molt pensar-s'hi la Llúcia va decidir-se a emprendre el viatge. El seu germà, contrari al que ella esperava, era a l'estació a rebre-la i va rebre-la amb demostracions de veritable goig. Un cop a la

(Seguirà.)

Dues invencions famoses

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

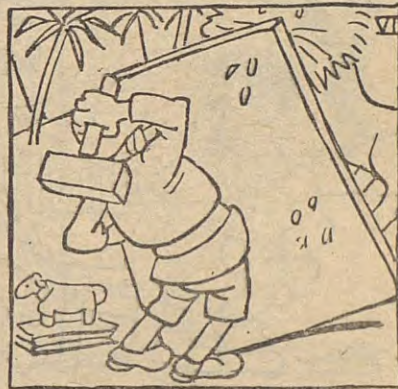

Els habitants de Timbuctú, negres tots ells com el sutge, pogueren meravellar-se aquell dia contemplant la caravana que empenia el camí de la

selva amb l'evident intenció de fer desperfectes entre les feres que l'habitaven.

Era, en efecte, la caravana del savi

Pierre d'Os que anava a assajar dues de les seves famoses invencions. Es tractava de caçar lleons i elefants per un procediment novíssim i patentat.

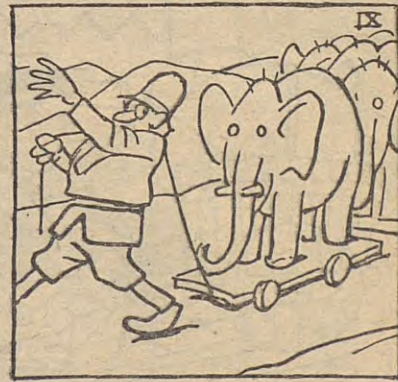
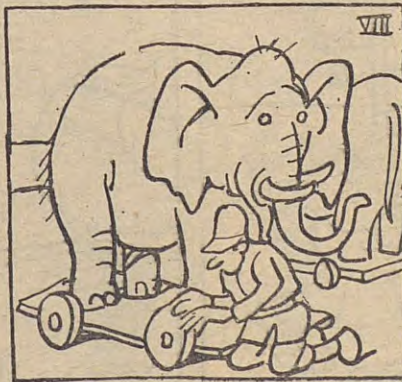
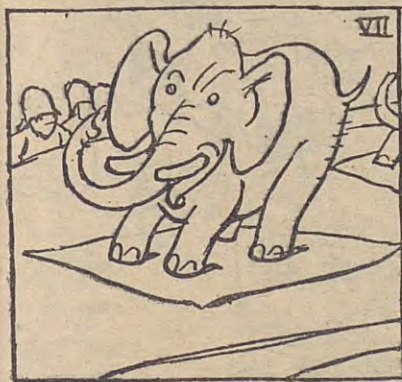

Quan la caravana es trobà al bell mig de la selva verge, Pierre d'Os féu preparar el seu estri de caçar lleons que consistia en una planxa de suro,

darrera la qual hi havia un aparell que imitava el belar d'una ovella.

El lleó no trigà a presentar-se i boté furios sobre el suro. Les seves ur-

pes travessaren la planxa. Pierre d'Os, amament, amb un martell les reblà per l'altre costat i el lleó restà clavat i sense poder-se moure.

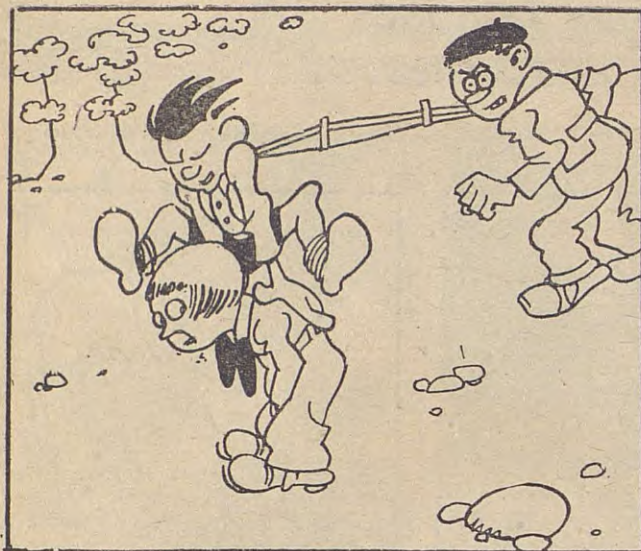
Mentrestant en un altre costat del campament hom caçava l'elefant pel procediment del paper caçamosques especial de Pierre d'Os. Les bestasses,

enganxades al paper, no podien bellugar-se i eren capturades ràpidament.

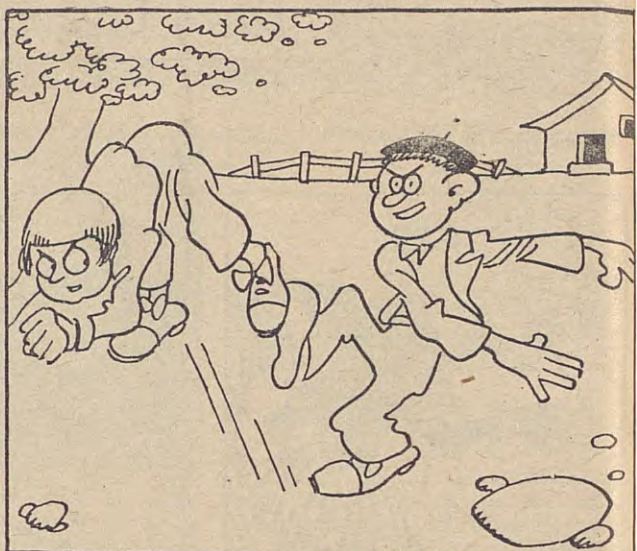
I heus aquí que, posant rodes a les plaques de suro i als cartrons caça-ele-

fants, la caravana de Pierre d'Os pogué fer a Timbuctú un retorn èpic, com mai no se n'havia vist d'altre, arrossegant lleons i elefants amb rodes.

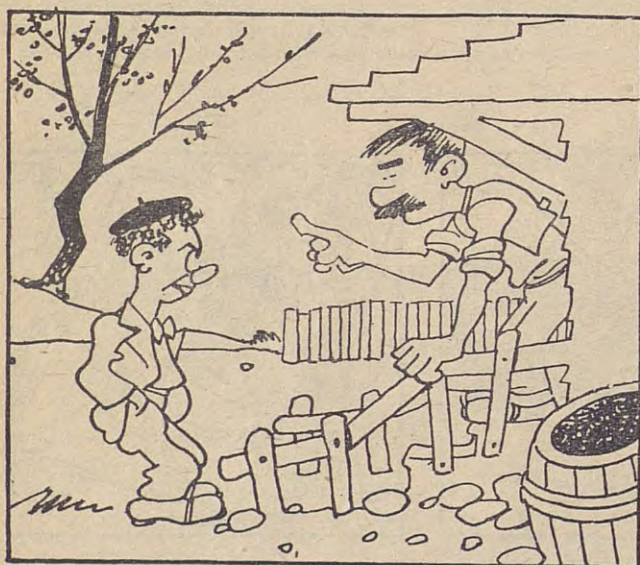
Càstig automàtic

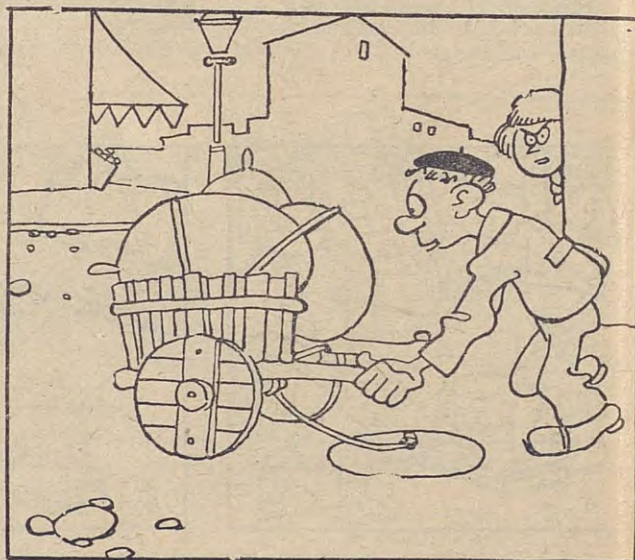
Mentre juguen, el bergant

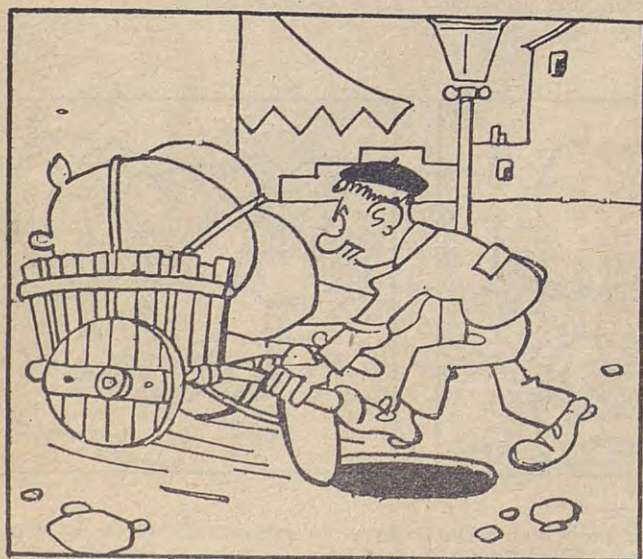
sempre els està amoniant.

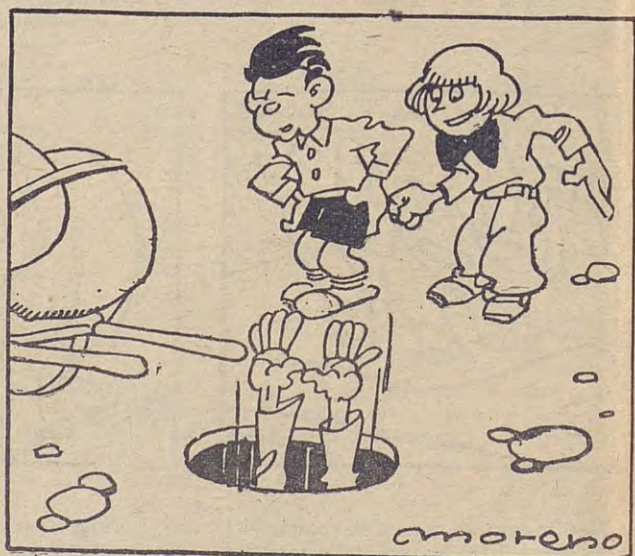
L'amo un encàrrec li ha dat

i ell la trampa ha preparat.

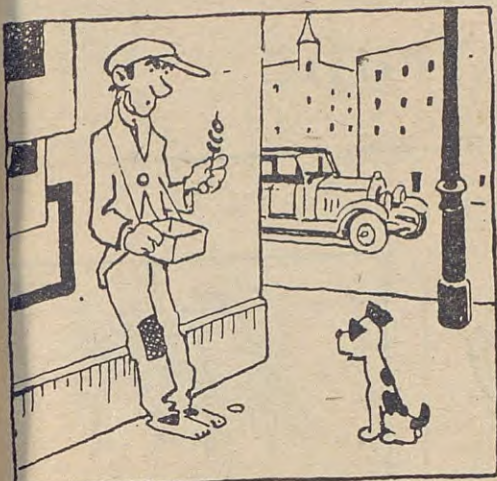
Quan arrenca el carretó

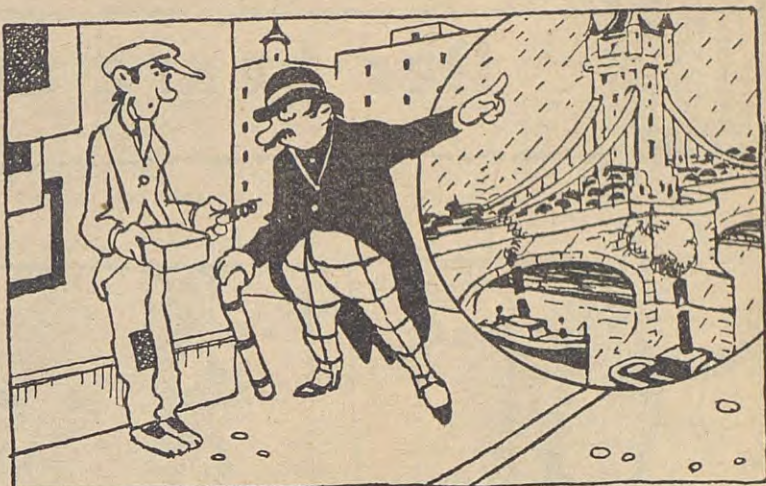
cau dintre el clavegueró.

amoteno

LA PEGA

En Paquetilla ven anells de goma per portar ben tancats els paraigües, i per falta d'aigua el seu negoci és a l'aigua.

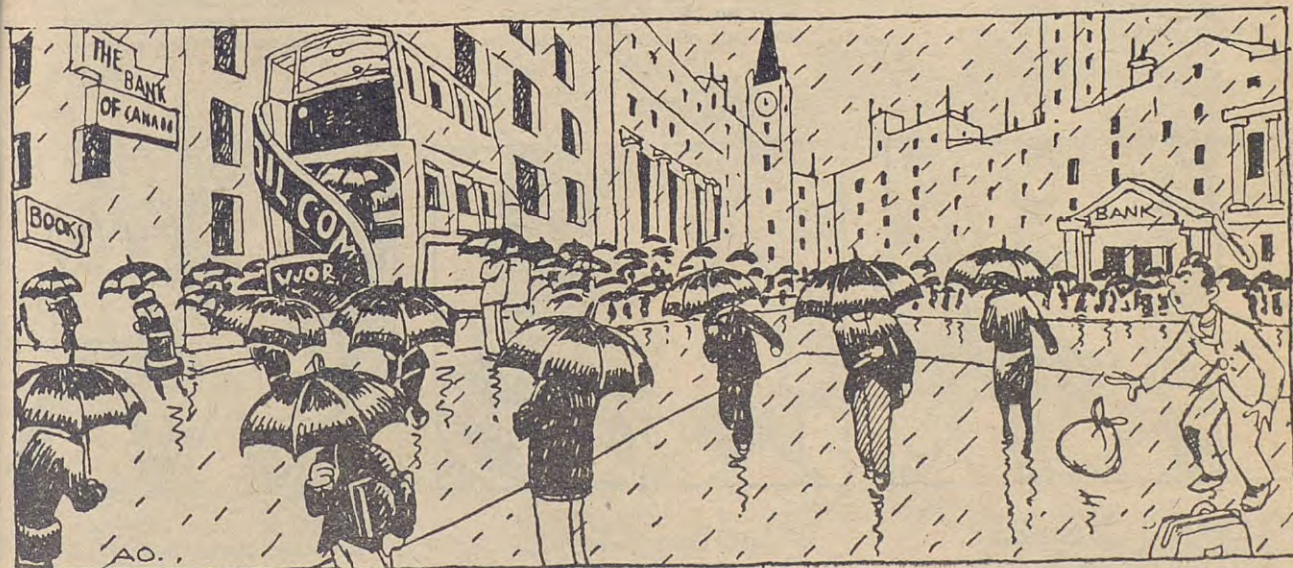
Trobà un amic que li aconsellà que anés a Londres, puix allà sempre hi plou.

Dit i fet, agafa el tren ben proveït de gènere.

Així que arriba a Londres ja cauen quatre gotes.

Mes allí hi plou tant que ningú no tanca mai el paraigües.

Per beure de franc

I
En Vinaixa i en Vibò
són els embriacs del poble,
beuen doble i veuen doble
per qualsevol ocasió.

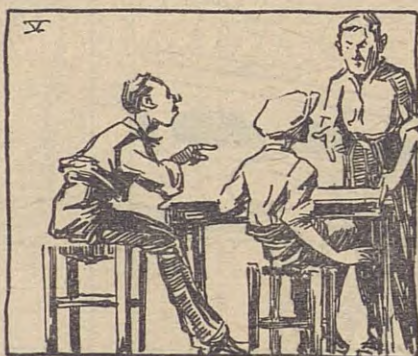
II
Mes tant beure els ha empobrit
i es troben a fi de mes
que cap d'ells no té diners
ni per fè un vermut petit.

III
Però ambdós s'han enginyat
i se'n van a la taverna
per agafà una *lluerna*
per un preu enraonat.

IV
—Vinga un litre d'aiguardent.
Sens sospità, el tavernè
omple l'ampolla ben bé
i els l'entrega amablement.

V
—Ara em trobo... ves quin cas!
que he deixat el dinè a casa...
—Jo també! Ves si sóc ase!
no us el podrem pagar pas.

VI
—Així, ja em perdonareu,
el torno cap al bocoi.
—Bé sou prou avar, renoi!
en fi! feu-ho com vulgueu.

VII
S'enduu el parell, satisfet,
l'ampolla buida, de pressa
la trenquen sens gaire fressa
i una esponja gran n'han tret.

VIII
Xopada, naturalment,
l'aiguardent sense pagar...
Només els cal xarrupar
per beure'n a bastament.

IX
No sense càstig, però,
puix com s'han embriagat
a la presó els han portat
assegats al carretó.

Assalt fracassat

La Baronesa de Lorvell rebia un assalt.

Això vol dir que el palau de Lorvell, situat a una de les més modernes avingudes de la ciutat, era assaltat per una munió de gent alegreia, disfressats i emmascarats, uns amb gust, altres amb presumpció, altres detestablement.

Pierrots, pierretes, dominós, cavallers de perruca i calça curta, dametes amb mirinyac i guerrers medievals es barrejaven amb gauchos, soldats, alarbs, russos i mariners. Una filera doble de gent tafanera contemplava el pas de les disfresses des dels automòbils fins a l'entrada del palau.

Entre aquest públic, en «Mallarga» rondava per veure si podia pispar algun rellotge. En Mallarga era un original. Per barrejar-se amb el públic mai no prenia la precaució de vestir-se com una persona normal, sinó que li plaia dur el vestit típic de pinxo: jaqueta sangrada, faixa blava, calces estretes de baix i gorra de grossa visera posada de gairell. Aquesta indumentària, completada amb un clavell a l'orella, un caliquenyo apagat entre dents i un mocador de seda al coll, li donava un caràcter tan netament pinxesc, que ningú no sospitava d'ell per la senzilla raó que ningú no creia possible que un lladre anés pel món vestit de lladre! Hom el prenia per un excèntric, per un tipus rerassagat de l'època ja pretèrita del finit Imperi del Paral·lel. Per un home perillós, ningú. I d'aquesta manera ell podia anar a la seva sense entrebanes.

Ja havia pres un parell de rellotges quan li acudí una idea magnífica. Vestit com anava podia fer-se passar perfectament per una disfressa i entrar al palau de Lorvell, on segurament hi hauria millor botí que no pas a les butxaques dels badocs.

Tal dit, tal fet. Aprofitant que d'un enorme Rolls Royce en baixava un bulliciós grup d'emascarats, es lligà el mocador de manera de restar amb mitja cara tapada, com els bandolers d'òpera còmica, i entrà barrejat amb les aristocràtiques disfresses sense que ningú li digués: «Bèstia, ¿què fas aquí?»

Un cop dintre l'aristocràtica mansió, restà enlluernat pel luxe i el davassall de llum, joies i sedes que s'hi ostentava. Però es va refer de seguida i es disposà a cercar quelcom que pogués endur-se'n. De moment, al buffet volgué aprofitar l'ocasió per atipar-se de valent, però es repensà en recordar que si es treia el mocador hom veuria que no era un invitat i podria prendre mal.

Sense descoratjar-se per aquest primer fracàs, es dedicà a ballar amb les senyores que veia més plenes de joies, per tal d'exarpar quelcom de valor. Però, naturalment, anant disfressades, duien també joies de disfressa, que l'ull expert d'en Mallarga reconeixia de seguida per falses.

Mentrestant, tothom s'havia adonat d'aquell tipus curiós i molts eren els qui li cercaven conversa lloant la seva habilitat en disfressar-se. Però ell res-

ponia amb grolleries i interjeccions pinxesques, que no l'amoïnassin.

El seu llenguatge pintoesc acabà d'augmentar l'admiració que tothom sentia per una disfressa tan perfecta. Ell, però, d'això se'n reia. El que cercava era quelcom per robar i fugir de seguida.

Ara la Baronesa de Lorvell pujava sobre una petita estrada i deia:

—Senyors, el meu marit ofereix un premi a la millor disfressa. A les dues de la nit, tothom es treurà la careta i el premi serà entregat.

A les dues!—pensà en Mallarga—. Cal que faci el fet i me'n vagi abans de les dues!

I es posà a rondar pels salons, cercant àvidament amb la mirada la seva presa.

Per fi trobà quelcom de bo! Un magnífic rellotge d'or ornat de brillants i esmalts que reposava sobre una tauleta endomassada al mig d'una petita sala deserta.

Com el llamp, en Mallarga s'apoderà de la preciosa joia i partí directament cap a la galeria del palau que donava al jardí. Sortí pausadament, com qui passeja, s'apropà a la tanca i la saltà ràpidament.

Però per desgràcia d'ell, l'havia vist en Nasphy, el detectiu que la Baronesa havia llogat per vigilar que entre tants emmascarats no s'hi fiqués algun lladre. En Nasphy, veient compromesa la seva fama, boté darrera d'en Mallarga i el perseguí corrent.

En Mallarga, sentint que l'encalçaven, llençà a terra l'estoig amb el rellotge i fugí com un desesperat.

En Nasphy recollí la joia i renunciant a la persecució la tornà al seu lloc a la tauleta del palau, content d'haver-se evitat una vergonya.

Mentrestant, la Baronesa de Lorvell feia treure les caretes als seus

assaltants i procedia a entregar el premi, dient:

—Per unanimitat, és atorgat el premi, consistent en un rellotge d'or i brillants a la disfressa de pinxo, per considerar que és la més perfecta i completa de les que s'han presentat.

I el pobre Mallarga seguia fugint en la fosca sense pensar que si no hagués estat tan llarg de dits ara podria obtenir honradament la joia cobejada...

DIFERENCIA JUSTIFICADA

El següent rètol hi havia a la porta d'un hostal:

«Preu d'estada cada dia per als ases i cavalls:

Els que duen cua llarga cinc pessetes pagaran

i els que la portin tallada sols tres pessetes se'n fan.»

Preguntada l'hostalera

quina raó pot donar

per aquesta diferència,

respongué sens vacillar:

—La bèstia amb cua llarga de mosques es pot lliurar fàcilment, mentre que l'altra l'estan sempre turmentant.

Així doncs, amb cua llarga

tant els ases com cavalls

es dediquen més estona

a menjar alfals i gra

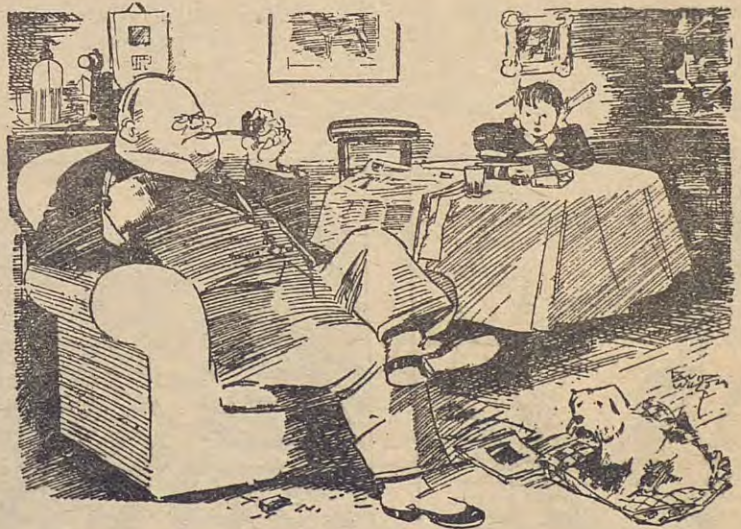
mentre que els altres es passen

tot el temps amoïnats

i de bon tros no s'atipen

com els de cua arroigada.

P. E. P.

—Papà, ¿què és una faula?

—Es un conte en el qual parlen les bèsties, com ara tu i jo parlem.

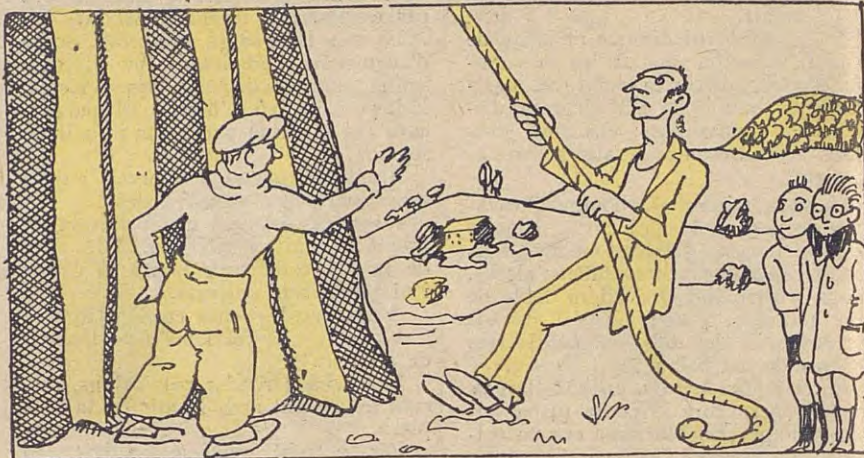
(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Sense moure's del seu lloc
en Baliga apaga un foc.*

El Circ al poble han muntat amb tota solemnitat.

Quan la funció començava una corda s'afluixava.

—No tenim temps d'afermar-la amb això, hauràs d'aguantar-la.

L'home que fa jocs de mans usa drogues inflamants.

I quan més segur estava la tauleta s'inflamava.

En Balaga allò veient crida: Foc! amb veu potent.

Quan sent el crit en Baliga d'aquella corda es deslliga.

S'ensorra tot l'envelat i a sota, el foc s'ha ofegat.

Els fan bombers honoraris i en parlen tots els diaris.